

NE
SÍRJ,
KISLÁNYY!

A JÓ KISLÁNY ÉS A FOGADOTT LÁNY ÍRÓJÁTÓL

MARY
KUBICA

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

HarperCollins

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Mary Kyrychenko, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A mű eredeti címe: *Don't You Cry* (Mira Books)

• Magyarra fordította: Gärtner Zita

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-201-7

- Borító: Magán Sarolta
- Kép: iStockphoto
- A szerző fotója: Sarah Jastre

A HarperCollins® a HarperCollins Publishers vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

„Szokatlan és idegborzoló.”
(LA Times)

„Libabőrös lesz tőle az ember!”
(Entertainment Weekly)

Pete-nek

Mary Kubica
Ne sírj, kislány!

HarperCollins

VASÁRNAP

QUINN

Ha most visszagondolok, rögtön tudnom kellett volna, hogy valami nincs rendjén. Az a nyikorgó hang az éjszaka közepén, a nyitott ablak, az üres ágy. Utóbb egész sor mentséget hoztam föl a nemtörődömségemre, mindenfélét, a fejfájástól kezdve a fáradságon keresztül a hírhedt ostobaságomig.

És mégis.

Rögtön tudnom kellett volna, hogy valami nincs rendjén.

A vekkerre ébredek, Esther két ajtóval odébb pittyegő vekkerére.

– Kapcsold ki – motyogom, és fejemre dobom a párnát. Hasra fordulok, és bekúszom egy második párna alá, hogy elfojtsam a hangot, közben a takarót is a fejemre húzom.

Esélytelen. Így is hallom.

– A francba, Esther! – csattanok föl, miközben lerúgom magamról a takarót, és fölülök. Mellettem panaszos nyöszörgés, vak tapogatózás a paplan után, bosszús sóhaj. Máris kúsznak vissza a számba a múlt esti italok ízei: egy cranberry smash nevezetű valami, egy bourbon sour meg egy Tokió jeges tea. Forog körülöttem a szoba, mint egy hulahoppkarika, és hirtelen megrohan az emlék, hogy egy mocskos táncparketten imbolygok valami Aaron vagy Darren vagy Landon vagy Brandon nevű pasival. Ugyanazzal, aki bekéredzkedett mellém a taxiba tegnap este, és aki még most is itt fekszik az ágyamban; akit meglökdösök, hogy mennie kell, és kicibálom a kezéből a paplant.

– A lakótársam – magyarázom, és oldalba bököm. – Fölbredt. El kell menned.

– Neked lakótársad van? – kérdezi, miközben fölül az ágyban, még félig alva. Megdörgöli a szemét, és ekkor látom meg a közeli utcai lámpa fényében, ami bevilágít az ablakon, egyenesen a gyűrött ágyra: kétszer olyan idős, mint én. A haja, ami barnának látszott a félhomályos bárban – meg egy tisztas adag alkohol hatása alatt –, most ónszürke. A gödröcskék sem gödröcskék az arcán. Ráncok.

– A francba, Esther – motyogom újból magamban, mert tudom, az alattunk lakó vén Mrs. Budny mindjárt verni kezdi a plafont a partvis nyelével, hogy véget vessen a zenebonának.

– Menned kell – mondom ismét, és a fickó úgy is tesz.

A zajt követve elindulok Esther szobájába. A vekker. Monoton hang, mint egy kabóca ciripelése. Magamban dűnnyögve, kezemmel a falnak támaszkodva végigtámolygok a sötét folyosón. Jó, ha egy óra múlva fölkel a nap. Még nincs hat óra. Esther vekkere csapja a zajt, mint minden áldott vasárnap reggel. Tessék fölkelni, vár a templom. Esther az ezüstös, megnyugtató hangjával a Catalpán levő katolikus templom kórusában énekel, amióta csak ismerem. Úgy is hívom: Szent Esther.

A szobájába belépve az első, ami feltűnik, a hideg. Dermesztő novemberi fuvallatok áradnak be az ablakon. Egy vaskos főiskolai tankönyv – *Bevezetés a foglalkoztató terápiába* – alatt egy köteg papír zizeg-zörög a huzatban. Az ablak belseje deres, az üveglapokon csíkokban csorog a kicsapódott pára. Teljesen föl van tolvá, az üvegyapot védőlap ki van véve a helyéről, le van állítva a padlóra.

Kihajlok az ablakon, hogy megnézzem, Esther nincs-e odakint a tűzlépcsőn, de a külső világ – a mi kis chicagói lakónegyedünk – csendes és sötét. Az utcát a közeli fákról lehullott utolsó falevelek masszájában parkoló autók szegélyezik. Dér borítja az autókat meg a sárga füvet, mely egyre fakóbb, rövidesen végleg elszárad. Füstpamacsok szöknek ki a közeli házak kéményeiből, ellebegnek a hajnali égbolt előtt. Alszik az egész Farragut Avenue. Engem kivéve.

A tűzlépcső üres. Esther nincs ott.

Elfordulok az ablaktól, és látom, hogy a takarója a földön hever, egy élénk narancssárga

paplan zöldeskék pokróccal.

– Esther? – kérdezem, miközben átvergődök a pöttöm szobán, melyben alig fér el Esther dupla ágya. Belebotlok egy halom ruhába a padlón, lábam köré egy farmernadrág tekeredik.

– Hasadra süt a nap! – mondom, miközben rácsapok a vekkerre, hogy elhallgattassam. Ehelyett sikerül bekapcsolnom a rádiót, és a szobát betölti a hangzavar: a műsorvezető karattyolása a vekker berregése mellett. – A francba! – fakadok ki, aztán elveszítmem a türelmem. – Esther!

Ekkorra a szemem is hozzászokik a szoba sötétjéhez, és észreveszem: Szent Esther nincs az ágyában.

Végül sikerül kikapcsolnom a vekkert, fölgyújtom a lámpát; fintorgok, mert az éles fénytől megfájdul a fejem: a múlt éjszakai dorbézolás utóhatása. Ellenőrzöm, nem tévedtem-e, hátha Esther mégis ott van, csak valamiképp elkerülte a figyelmemet. Megnézem a földön heverő paplan alatt. Nevetséges, tudom, de azért mégis megnézem. Benézek a szekrénybe. Benézek a kis fürdőszobába, pillantásom végigsiklik a fésülködőasztalon összevissza sorakozó túlárzott piperecikkeink gyorsan szaporodó seregén.

Ám Esther nincs sehol.

Okos döntéseket hozni nem igazán az erősségem. Az Esther területe. Talán ezért nem hívom azonnal a zsarukat, mert nincs ott Esther, hogy megmondja, mit kell tenni. Mindazonáltal, egészen őszintén, nem az az első gondolatom, hogy Esthernek valami baja esett. De még csak a második vagy harmadik se, így aztán hagyom, hogy erőt vegyen rajtam a másnaposság, becsukom az ablakot, és visszamegyek aludni.

Mikor másodszorra felébredek, elmúlt tíz. Fönn van a nap, és a Farragut Avenue-n emberek izskolnak a pékségekbe és vissza reggeliért vagy ebédért, vagy bárminek is nevezik azt, amit délelőtt tízkor esznek és isznak. Pufidzsekibe és gyapjúfelöltőbe burkolóznak, kezük szigorúan zsebre vágva, fejükön sapka. Nem kell lánghézag lenni, hogy valaki rájöjjön: hideg van.

A kis, rózsaszínű kereveten ülök a lakásunk nappalijában, és várom, hogy hazajöjjön Szent Esther egy mogyorós kávéval meg egy bagellel. Mivel ezt csinálja minden vasárnap délelőtt, miután énekelt a templomi kórusban. Kávét meg bagelt hoz nekem, és leülünk a kis konyhaasztalhoz, és eszünk, és közben beszélgetünk mindenféléről, a gyerekektől kezdve, akik végigbőgték a misét, a karvezető elveszett kottáján keresztül a különféle hülyeségekig, amiket előző este elkövettem. Hogy túl sokat ittam, és hazahoztam egy jószerivel ismeretlen pasit, egy arctalan pacákot, akit Esther sose lát, csak hall a lakásunk papírvékony falain keresztül.

Előző este elmentem szórakozni, de Esther nem jött velem. Otthon akart maradni, és pihenni. Azt mondta, megfázott, bár ha jobban belegondolok, nem voltak rajta láthatók betegség jelei – se köhögés, se prüszögés, se könnyező szem. A kereveten ült a kényelmes pamutpizsamájában, egy pokróccal betakarva. „Gyere velem!” – mondtam neki. Megnyílt egy új bár a Balmoralon, ahova alig vártuk, hogy elmehezzünk, egy olyan menő hely, hangulatvilágítással meg puha fotelekkel, ahol csak martinit tartanak.

„Gyere, menjünk el!” – unszoltam, de nemet mondott.

„Csak elrontanám a hangulatot, Quinn. Menj nélkülem. Jobban fogsz mulatni.”

„Akarod, hogy itthon maradjak veled?” – kérdeztem, de magam se gondoltam egészen komolyan. „Rendelünk valami kaját” – ajánlottam fel, pedig nem akartam kaját rendelni. Az új babydoll ruhámban meg túsarkú cipőben voltam, kisminkelve, kifrizurázva. Még a lábamat is leborotváltam az este tiszteletére, úgyhogy nem volt az az isten, hogy én otthon maradjak. De legalább felajánlottam.

Esther azt mondta, ne, menjek el egyedül, és mulassak jól.

És én pontosan ezt tettem: elmentem egyedül, és jól mulattam. De nem a martinibárba mentem. Nem, oda majd Estherrel. Ehelyett valami kopott karaokebárban kötöttem ki, túl sokat ittam, és egy ismeretlennel mentem haza.

Mikor hazaértem, Esther már ágyban volt, a szobája ajtaja csukva. Vagy legalábbis akkor így gondoltam.

Ám most, ahogy itt ülök a kereveten, és a reggeli fejleményeken tűnődöm, óhatatlanul az merül föl bennem: mi a jó ég oka lehetett Esthernek kimászni a tűzlépcsőre, és lelépni?

Töröm a fejem, töröm, de csak egyetlen kép úszik be a tudatomba: Rómeó és Júlia, a híres erkélyjelenet, mikor is Júlia megvallja szerelmét Rómeónak a házuk erkélyéről (és ezzel nagyjából ki is merül, amire a gimnáziumi tanulmányaimból emlékszem, azon kívül, hogy tollszárból lehet a legjobban papírgalacsint lőni).

Lehetséges, hogy ez volt az ok, amiért Esther nagy fáradsággal kimászott az ablakon az éjszaka közepén? *Egy pasi?*

Persze annak a mesének a végén Rómeó mérget iszik, és Júlia leszúrja magát egy törrel. Olvastam a könyvet. Sőt, láttam a filmet, az 1996-os feldolgozást Claire Danesszel és Leonardo DiCaprióval. Tudom, mi a vége: Rómeó megissza a mérget, Júlia pedig főbe lövi magát a kedvese pisztolyával. Remélem, Esther története jobban végződik, mint Rómeóé és Júliáé.

Egyelőre nincs mit tenni, csak várni, úgyhogy ülök a kis rózsaszín kereveten, bámulom az üres konyhaasztalt, és várom, hogy Esther hazatérjen, függetlenül attól, hogy a saját ágyában töltötte-e az éjszakát, vagy kimászott harmadik emeleti lakásunk ablakán keresztül. Az nem számít. Várom, még mindig pizsamában – hosszú ujjú trikó és flanel bokszeralsó, lábamon gyapjúzokni –, hogy megérkezzen a kávémmel meg a bagelemmel. De aznap nem akarnak előkerülni, és ezért haragszom Estherre; haragszom rá, amiért koffein és reggeli nélkül maradok.

Mire eljön a dél, megteszem, amit bármely magára is valamit adó felnőtt tenne: Jimmy John's-t rendelek. Jó háromnegyed órába telik, mire megérkezik a pulykás szendő, és ez idő alatt elhitetem magammal, hogy a gyomrom már elkezdte fölemészteni önmagát. Legalább tizennégy órája nem ettem semmit, amitől, a rengeteg alkohollal együtt, biztosra veszem, hogy kezd fölpuffadni a hasam, mint az éhező kisgyerekeknek a tévében.

Nincs energiám. Közeleg a vég. Lehet, hogy meghalok.

Aztán megszólal a földszinti kapucsengő, gyorsan fölugrok. Itt a kaja! Az ajtóban üdvözlöm a Jimmy John's-os srácot, kezébe nyomom a borraivalót, pár nyamvadt dollárt. Egy *Lakbér* feliratú borítékból sikerült előkaparnom, amit Esther a konyhaszekrény fiókjában tárol.

Az ipari stílusú vas dohányszasztal fölé görnyedve elfogyasztom ebédemet, aztán azt teszem, amit minden magára valamit is adó ember tenne, ha fölszívódik a lakótársa: szimatolni kezdek. A legkisebb büntudat, a leghalványabb lelkifurdalás nélkül bemegyek Esther szobájába.

Kettőnk közül övé a kisebbik szoba, nagyjából akkora, mint egy jobb fagyasztóláda. Egyik rücskös tapétával borított faltól a másikig kitölti a dupla ágy, mozdulni is alig lehet. Ezt kapod Chicagóban havi 1100 dollárért: rücskös falakat és egy fagyasztóládát.

Eloldalazok az ágy mellett, megbotlom az ágyneműkupacban, ami még mindig az összekaristolts padlón hever, és kikukucskálok a tűzlépcsőre, acélrácok és -létrák szövevényére, ami Esther ablakához simul. Tréfálkoztunk rajta, amikor beköltöztem, úgy egy évvel ezelőtt, hogy övé a kisebbik szoba, de az ablakához csatlakozó tűzlépcsőnek köszönhetően ő fog életben maradni, ha egy nap netán kigyulladna az épület. Én nem bánom. Most se bánom, komolyan, mert nemcsak hogy ágy és asztal és fiókos szekrény van a szobámban, de egy papasan szék is. És az épület még egyszer sem gyulladt ki.

Ismét csak az jut az eszembe, mi a búbánat oka lehetett Esthernek kimászni a tűzlépcsőre az éjszaka közepén. Mi a baj a bejárati ajtóval? Na nem minthogyha aggódnék, mert egészen őszintén, nem aggódom. Járt már Esther a tűzlépcsőn korábban is. Rendszeresen ott ültünk, néztük a holdat meg a csillagokat, kevert italokat szürcsölgettünk, mintha csak egy erkély lenne, lógáztuk a lábunkat a csúf kis chicagói sikátor fölött. Amolyan közös *passzió* volt ez, hogy elnyúltunk a kopott, fekete tűzlépcső kényelmetlen acélrostélyán, és miközben megosztottuk egymással a titkainkat meg az álmainkat, a rácsozat bordáinak kegyetlen fémje a bőrünkbe vajt, míg egészen el nem zsibbadt a hátsónk.

De még ha járt is ott az éjszaka, Esther most nincs a tűzlépcsőn.

Hol lehet?

Benézek a szekrényébe. A kedvenc csizmája nincs ott; mintha csak cipőt húzott volna, kinyitotta volna az ablakot, és valami céltól vezérelve kimászott volna rajta.

Igen, mondom magamnak. Pontosan ezt tette. És ez a feltevés ismét megnyugtat, hogy Esther jól van. *Köszöni, jól van*, mondom magamnak.

De mégis: miért?

Kibámulok az ablakon a csendes délutánba. A reggeli kávéroham tunyulásnak adta át a helyét, egy lelket se látni. Úgy képezem, fél Chicago a tévé előtt ül, és nézi, ahogy a Bears újabb elképesztő vereséget szenved.

És aztán elfordulok a tűzlépcsőtől, és kutatni kezdek Esther szobájában. Találok egy éhes halat. Egy nagy halom szennyes ruhát, ami már folyik ki a műanyag ládából a szekrény sarkában. Feszés farmerokat. Leggingseket. Jeggingseket. Melltartókat és nagyibugyikat. Egy köteg gondosan összehajtogatott fehér trikót a szennyeskosár mellett. Egy üveg ibuprofént. Egy üveg vizet. Feltornyozott egyetemi tankönyveket a lapra szerelt IKEA íróasztala mellett, plusz azt az egyet, ami az asztal tetején fogja le a mindenféle papírokat. Megfogom az egyik fiók fogantyúját, de nem húzom ki. Az tapintatlanság lenne, valahogy nagyobb tapintatlanság, mint átnézni az asztal tetején hagyott holmikat. A laptopja, az iPodja, a fülhallgatója meg egyebek.

Rajzszöggel a falra erősítve találok egy fényképet Estherről és magamról. Tavaly készült, karácsonykor. A műfenyőnk előtt állva szelfit csináltunk magunkról. Elmosolyodom, mert eszembe jut, hogyan cipeltük haza hókupacok között azt a fát. A képen szorosán egymás mellett állunk, Esther meg én, a fenyő ágai a fejünket súrolják, angyalhaj ragad a ruhánkra. Nevetünk, én önelégülten somolygok, Esther a megnyerő mosolyát villantja. A fa Estheré, egy raktárban tartja nem messze, egy háromszor másfél méteres kis lyukban, ahol havi hatvan dollárért régi gitárokat, egy lantot meg mindenfélét tárol, ami nem fér be a falatnyi szobájába. Meg persze a fenyőt.

Együtt mentünk el a raktárba tavaly decemberben, azzal az eltökélt szándékkal, hogy megkeressük a fát. Friss hóhegyeken caplattunk keresztül, beleragadt a lábunk, mint a futóhomokba. Még akkor is havazott: mint nagy, kövér vattapamacsok ömlöttek a hópelyhek az égből. Vastagon betemették az utcákat szegélyező autókat, a gazdájuk vagy kiásta őket, vagy megvárta, hogy negyven fokot ugorjon a hőmérő. A fél város leállt a hóvihar miatt, így ritka csendes utcákon bukdácsolunk Estherrel, karácsonyi dalokat énekelve teli torokból, mert nemigen volt senki, aki hallja. Csupán hóékék merészkedtek ki aznap a város utcáira, és még azok is meg-megcsúsztak. Egyikünknek se kellett dolgozni menni.

Nagy nehezen elvergődtünk a raktárba, hogy megkeressük azt a kis műanyag fát, és hazavigyük az ünnepekre. A betonfolyosón megálltunk, és eljártunk egy táncot a biztonsági kamerának, amitől nevetőgörcsöt kaptunk. Elképzeltük az őrt – valami baljós, hallgatag, introvertált fickót –, ahogy a bejárati pultnál ül, és nézi, hogy ír dzsiggét járunk a képernyőn. Halálra neveltük magunkat, aztán amikor végül abba hagytuk, Esther kinyitott egy lakatot, és nekiláttunk keresgélni a 203-as fülkében, miközben én arról fecsegtem vég nélkül, hogy a szüleim is a 203-as szám alatt laknak a David Drive-on. *Sors*, mondta Esther, de szerintem nem volt több sima véletlen egybeesésnél.

Tekintve, hogy a fa, szétszedve, egy dobozban lakott, nem volt könnyű megtalálni. Sok doboz volt abban a raktárban. Nagyon sok. És nekem akaratlanul sikerült azt meglelni, amit nem kellett volna, a jelek szerint, mert amikor felemeltem egy skatulya tetejét, ami fényképekkel volt tele valami boldog családról egy kis, lapos házikó mellett, és fölemeltem egyet, és megkérdeztem: „Kik ezek?”, Esther kikapta a kezemből, és kategorikusan kijelentette: „Senki”. Nem igazán volt módom megnézni a képet, de akkor is, nekem úgy tűnt, valaki mégiscsak van rajta. De nem erőltettem a témát. Esther nem szeretett a családjáról beszélni. Ezt tudtam. Míg én folyvást panaszkodtam és sóhajtoztam az enyém miatt, Esther magában tartotta az érzéseit.

Visszadobta a fotót a dobozba, és lecsukta a tetejét.

Megtaláltuk a fát, és együttes erővel hazacipeltük, de előbb megálltunk a kedvenc étkezdénknél, ahol szinte egyedül ültünk az üres helyiségben, és fényes nappal palacsintát ettünk és kávét ittunk. Néztük a hóesést. Nevettünk az embereken, akik vergődtek benne, vagy megpróbálták kikaparni az autójukat egy-egy hópiramis alól. A szerencsések, akiknek sikerült kiásni magukat, nem akarták veszni hagyni a helyüket. Mindenféle tárgyakkal töltötték meg – egy vödör, egy szék –, hogy más ne parkolhasson oda. Drága kincs a parkolóhely mifelénk, különösen télen. Aznap Estherrel az étkezde ablakában ülve néztük mindezt – ahogy a szomszédjaink székeket cipelnek ki a lakásukból, hogy lefoglalják a kikapart parkolóhelyet, amit úgylis rövidesen újból befed a hó –, és újfent hálát adtunk a tömegközlekedésért.

Aztán Estherrel hazavittük a fát, és azzal töltöttük az estét, hogy felékesítettük lámpákkal és díszek garmadáival, és amikor elkészültünk, Esther „egyik lábam ide, másik lábam oda, törökülés”-ben felült a rózsaszín kerevetre, és a gitárját pengette, miközben én halkán együtt dúdoltam vele a *Jingle Bellst* meg a *Csendes éjt*. Ez tavaly volt, amikor vastag gyapjúzoknit kaptam tőle, ami melegen tartja a lábamat, mert szüntelenül fáztam a lakásban. Sose voltam képes átmelegedni. Hasznos ajándék volt, figyelmes ajándék, ami bizonyította, hogy nyitva tartotta a fülét, amikor folyvást arra panaszkodtam, hogy fázik a lábam. Lenézek. Most is ott a lábamon a vastag gyapjúzokni.

De hol van Esther?

Folytatom a kutatást, bár nem tudom, mit keresek. Kallódó tollakat találok, mechanikus ceruzákat. Egy elhúzható ajtós szekrényben, aminek az ajtaja alig mozdul, egy kopott, nyúzott plüssállat bujkál a gyerekkorából. A szekrény aljában cipősdobozok sorakoznak. Belenézek mindegyikbe, és kiderül, egytől egyig praktikus, unalmas darabok. Balerinák, mokaszinok, tornacipők.

Még véletlenül sincs köztük magas sarkú.

Még véletlenül sincs köztük más színű, mint fekete, fehér vagy barna.

És találok egy levelet.

Egy levelet, bedugva a foglalkoztatóterápia-tankönyv alatti kupacba, az IKEA íróasztalon, egy mobilszámla meg egy házi dolgozat témaleírása között.

Egy elküldetlen levelet háromrét hajtogatva, mintha épp azon lett volna, hogy betegye egy borítékba, és föladja, de valami elterelte a figyelmét.

Visszacsavarom a kupakot a vízre. Összeszedem a tollakat. Hogy nem vettem észre eddig, hogy Esther ilyen rendetlen? Ezen eltűnődöm. Mi lehet még, amit nem tudok a lakótársamról?

És aztán elolvasom a levelet, mert hát hogyan olvasnám el? Ez olyan igazi, krimibe illő dolog. Géppel van írva – ami megint csak olyan stréber, Szent Esther-es dolog –, az aláírás pedig *sok-sok szeretettel* és *E meg V. Sok-sok szeretettel: E. V. Esther Vaughan*.

És ez az a pillanat, amikor arra gondolok: lehet, hogy Szent Esther nem is olyan szent.

ALEX

Tisztázzunk valamit: nem hiszek a kísértetekben.

Mindenre van észszerű magyarázat, valami olyan egyszerű, mint egy meglazult villanykörte. Egy rossz kapcsoló. Törött vezeték.

A konyhában állok, a Mountain Dew utolsó kortyát nyelem le épp, egyik lábamon cipő, a másikkal most lépek bele a fekete tornacsukába, amikor meglátom a föl villanó fényt az utca túlsó oldalán. *Kigyullad. Elalszik. Kigyullad. Elalszik.* Mint egy akaratlanul összeránduló izom. Lábszárgörcs. Rángás, tikk.

Kigyullad. Elalszik.

És aztán vége, és még abban sem vagyok biztos, hogy tényleg megtörtént, vagy csak a képzeletem űzött csúfot belőlem.

Fater a kanapén hever szétvetett tagokkal, mikor elindulok. A dohányzóasztalon egy nyitott üveg kanadai whiskey – Gibson's Finest –, a kupakja eltűnt valahol a kanapé párnái között, vagy talán az egyik nyirkos tenyerében lapul. Horkol, zörög a mellkasa, mint egy gyémánt csörgőkígyó. Szája nyitva, feje a kanapé karfájának támaszkodik, úgyhogy mikor felébred – másnaposan, semmi kétség –, görcs lesz a nyakában. Áporodott lélegzete betölti a szobát, kipufogógázként dől a szájából: nitrogén, szén-monoxid és kén-oxidok áradnak szét a levegőben, feketére festik. Valójában nem, de én mindenesetre így képzelem el, miközben orrom elé emelem a kezem, hogy ne kelljen éreznem a szagot.

Még cipőben van, egy sötétbarna bőrbakancsban, a ballábas kifűzve, rojtos cipőfűző lóg le a kanapé mellett. A kabát is rajta van, egy cipzáras, fenyőzöld orkándzseki. A régimódi kölni elárulja az éjszaka részleteit, egy újabb szárnalmas éjszakáét, mely lényegesen jobban is sikerülhetett volna, ha eszébe jut levenni a gyűrűjét. Pimaszul sok haja van az öregnek a korához képest, rövidre nyírt, de dús, rozsdaszínű, a pirospszgás bőréhez illőn. Más férfiak az ő korában kopaszodnak, ritkul a hajuk, vagy nincs is egyáltalán. Meg elhíznak. De Fater nem. Jóvágású fickó.

Mégis, még álmában is látszik rajta a kudarc. Beletörődött a vereségbe, és ez sokkal nagyobb istencsapása egy negyvenöt éves férfi számára, mint az úszóöv és a megnyúlt homlok.

Amellett iszik.

A tévé megy, még estéről úgy maradt, most kora reggeli rajzfilmek mennek rajta. Kikapcsolom, és kilépek az ajtón, közben az elhagyatott házat bámulom az utca túloldalán, ahol a fényt láttam pár perccel ezelőtt. *Kigyullad, elalszik.* Picike kis egyszerű ház, sárga, mint az iskolabusz, a veranda helyén betontábla, alumíniumlábazat, beszakadt tető.

Senki nem lakik abban a házban. Senki nem akar ott lakni, ahogy gyökérkezelésre vagy vakbélműtétre sem vágyik senki. Sok évvel ezelőtt, egy télen megrepedt egy vízvezeték – legalábbis így mondták –, és az épületet elöntötte a víz. Némely ablakot bedeszakálták furnérlemezzel, amit aztán önjelölt huligánok összefirkáltak. Gaz burjánzik az udvaron, megfojtja a gyepet. Az ereszcatorna leszakadt, az egykori levezetőcső a földön hever. Hamarosan belepi a hó.

Nem ez az egyetlen lakatlan ház az utcában, de ez az, amelyikről mindenki beszél. A többi lerobbant, elhagyatott épületért a gazdasági helyzetet meg az ingatlanpiacot lehet okolni, a mótelyt, mely elvette az otthonaink értékét, és elcsúfította az egykor kellemes környezetet.

De ez a ház más. Ennek saját története van.

Belefúrom kezemet szürke dzsekim zsebébe, és útnak indulok.

Haragos a tó ma reggel. Hullámok csapkodják a strand partját, víz fröcsög a homokra. Hideg víz. Nem lehet több öt-hat fokosnál. Elég meleg ahhoz, hogy még nem jutott eszébe befagyni, egyelőre legalábbis. Nem úgy, mint tavaly télen, mikor a világítótornyot is beborította a jég, a

Michigan-tó levegőben megfagyott árja rátapadt a fából ácsolt móló széleire. De ez múlt télen volt. Most ősz van. Még rengeteg ideje van a tónak, hogy befagyjon.

Egy-két testhossznyi távolságban ballagok a tótól, hogy ne legyen vizes a cipőm. De mégis az lesz. Ferdén spriccel a víz, a hullámok jó négy-öt láb magasak. Ha nyár lenne – turistaszezon –, a strandot bezárnák, mondván, a körülmények túl veszélyesek a fürdőzéshez, és alattomosak az áramlatok.

De nincs nyár. Most nincsenek turisták.

A város csendes, némely bolt tavaszig bezárt. Sötét az ég. Ezekben a napokban későn kel és korán lenyugszik a nap. Fölnézek. Se hold, se csillagok. Eltakarják őket a vastag, szürke felhők.

Hangosan rikoztanak a sirályok. A magasban köröznek, csak a világítótorony forgó fénypásmájában láthatók. Csapkod a szél, fölkorbácsolja a tavat, a sirályok nem tudnak repülni. Legalábbis nem egyenesen. Oldalazva vitorláznak. Állhatatosan verdesnek a szárnyukkal, mégis egy helyben lebegnek, hozzám hasonlóan az égvilágon sehova nem tartanak.

Fejemre húzom a kapucnit, hogy szemem és hajam ne menjen tele homokkal.

Miközben a tótól távolodva cikcakkban átvágok a parkon, elhaladok a vén, régimódi körhinta mellett. Belenézek egy ló, egy zsiráf, egy zebra élettelen szemébe. Ott a tengerikígyós hintó, ahol fél tucat esztendővel ezelőtt először csókolóztam. Leigh Forneyval, aki most elsőéves a Michigani Egyetemen, biofizikát vagy molekuláris akármit tanul, legalábbis úgy hallottam. Nem Leigh az egyetlen, aki elment. Nick Bauer és Adam Gott is leléptek. Nick a Caltechre, Adam pedig a Wayne State-re, irányító a kosárlabdacsapatban. És aztán ott van Percival Allard, alias Percy, aki valami előkelő régi főiskolára jár New Hampshire-ben.

Mindenki elment. Csak én nem.

– Kétsél – fogad Priddy, mikor az ajtó fölötti csengettyű beharangozza már rég esedékes érkezésemet. A pénztárnál áll, bankjegyeket számol és rak a fiókba. *Tizenkettő, tizenhárom, tizennégy...* Föl se néz, mikor belépek. Le van engedve a haja, merev ezüst hullámokban hullik a kikeményített, szigorú blúzra. Ő az egyedüli a helyiségben, aki kibontva hordhatja a haját. A pincérnőknek, akik fehér-fekete egyenruhájukban mászkálnak körbe, sótartókat és tejszínes kancsókat töltögetnek, mind össze van fogva a hajuk lófarokba, copfba vagy afrofonással. De Mrs. Priddynek nem.

Egyszer megpróbáltam Bronwynnek szólítani. Végtére is ez a neve. Ott áll a névtábláján. *Bronwyn Priddy*. Nem sült el jól.

– A forgalom – mondom, és fölvihog. A gyűrűsujján jegygyűrűt visel, melyet megboldogult férjétől, Mr. Priddytől kapott. Egyes feltevések szerint a neje szüntelen zsörtölődése vitte sírba. Hogy ez igaz-e vagy sem, azt legfeljebb sejtethetem. Az arcán van egy szemölcs, a sápadt redőben az orr és a száj között, egy kiugró szemölcs, sötétbarna és szabályosan kerek, melynek közepéből ősz szőrszál áll ki. E szemölcs az oka, hogy mind biztosak vagyunk benne: Priddy boszorkány. A szemölcs meg a rosszmájúsága. Úgy hírlik, a kávézó konyhája mögött, egy bezárt raktárhelyiségben tartja a seprűjét. A seprűt, az üstöt meg a többi vajákos kelléket, melyekre szüksége van: macskát, denevért, varjút. Ott van minden, elrejtve a bezárt fémajtó mögött, ám mindannyian bizton állítjuk, hogy időnként halljuk őket: a macska nyávogását, a varjú káromlását. A denevér szárnycsapkodását.

– Ilyenkor? – kérdez vissza. De az arcán mosoly bujkál a bajsza alatt, melyet sürgősen le kellene gyantáztatni. Igyekszik ellensúlyozni a bajuszkát, sötétbarna szemöldököt rajzol magának – az ősz szőrszálakra –, hogy elterelje a figyelmet a szája fölötti szőrzetről. Egy pillanatra abbahagyja a számolást, fölemeli a szemét a bankjegyekről, miközben én a bejáratnál állok, és a csupa homok dzsekit hámozom le magamról, és azt mondja: – Tudod, Alex, azok az edények nem lesznek maguktól tiszták. Láss munkához!

Azt hiszem, titokban kedvel engem.

Eltelik a délelőtt, csak úgy, mint máskor. Egymást ismétlik a napok. Ugyanazok a vendégek,

ugyanazok a párbeszéddek, legfeljebb a ruhák változnak. Köztudott, hogy Mr. Parker érkezik elsőként, aki virradatkor sétáltatja a két kutyáját, egy border collie-t meg egy berni pásztort. Hogy kiköti az ebeket egy közeli lámpaoszlophoz, és beballag, cipője után levéldarabkák és sáros nyomok maradnak a padlón a vitrin előtt, később nekem kell feltörölni. Hogy kávét kér, feketén, elvitelre, és aztán hagyja, hogy Priddy rábeszélje valami megtévesztő módon *házinak* nevezett süteményre, amire először kétszer nemet mond, majd harmadszorra igent, és beleszimatol a levegőbe, élesztő és vaj illatát keresve, aminek persze nyoma sincs.

Köztudott, hogy legalább egy pincérnő el fog ejteni egy ennivalóval teli tálcát. Hogy szinte kivétel nélkül siránkoznak, hogy kevés a borralaló. Hogy hétvégén a reggeli vendégek sokáig maradnak, egyik kávét isszák a másik után, és töketlenkednek, míg a délelőtt átmege ebédidőbe, és végre távoznak. De hét közben kilenc után legfeljebb a nyugdíjasok maradnak, meg a körzeti iskolabusz sofőrjei, akik egymás mellé állítják a Bluebirdjeiket a hátsó parkolóban, és egész délelőtt a gondjaikra bízott utasok – vagyis az összes öt és tizennyolc év közötti gyerek – szemtelen természetét szapulják.

Az évnek ebben a szakában nincsenek ismeretlenek. Minden nap ugyanolyan, ellentétben a nyárral, amikor különféle turisták bukkannak föl. Olyankor minden megtörténhet. Elfogy a bacon. Valami nagyokos tudni akarja, valójában mi van a csokoládés croissant-ban, és Priddy elküldi valamelyikünket, hogy szedje ki a dobozt a szemétből hátul, és olvassa el. Nyaralók lefényképezik a kirakatot a kávézó nevével, lefényképezik a pincérnőket, mintha ez valami látványosság lenne, fölkapott úti cél, és vég nélkül litániázzák, hogy valami michigani útikalauz szerint a mienk a legjobb kávézó a városban. Megkérdezik, hogy meg lehet-e venni az olcsó bögréket, melyeken nosztalgikus betűtípussal díszeleg a nevünk, és Priddy, aki nagy tételben 1,50-et fizet értük, 9,90-ért árulja őket. Rablás.

De semmi ilyen nem történik szezonon kívül, amikor egymást ismétlik a napok, és így van ez ma is. Meg holnap. Meg tegnap. Legalábbis ilyennek indul a nap, amikor megérkezik Mr. Parker a két kutyájával, és kávét kér, feketét, elvitelre, és Priddy megkérdi tőle, nem lenne-e kedve egy croissant-hoz, amire kétszer nemet mond, mielőtt harmadszorra igent.

Ám aztán a délelőtt vége felé történik valami, valami *abnormális*, amitől ez a nap más lesz, mint az összes többi előtte.

Kedvesem!

Az egyik legutolsó emlékem rólad, hogy átkarolod a nyakát, keble lágy domborulata a bőrödhöz nyomódik egy vékony kis blúz fehér pamutján keresztül. Gyönyörű volt, finoman szólva, mégis te voltál az, akiről le se tudtam venni a szemem. A bőröd ragyogása, a szemed csillogása, ajkad egyenletes íve, ahogy végighúzta rajta a mutatóujja begyét, majd rászorította a saját ajkát. Egy csók.

Az ablakon át láttalak, ott álltam az utca közepén, nem bujkáltam az árnyékban vagy a fák mögött. Egyenesen és nyíltan az utca közepén, ügyet se vetve a forgalomra. Csodálom, hogy nem látott, hogy nem hallotta a heves, figyelmeztető tiüklölést. Parancsoló tiüklölést. De én nem mozdultam. Nem zavartattam magam. Annál sokkal jobban lekötött, hogy néztem, ahogy ölelkeztek. Sokkal jobban izgatott, jobban dühített.

De talán te igen. Talán te láttál engem, és csak úgy tettél, mintha nem látnál, nem hallanál.

Este volt, épp csak besötétedett, mikor aztán az ablak üvegéhez nyomtam az arcom, hogy benézzek. Szét voltak húzva a függönyök, minden lámpa égett a házban, mintha azt akartad volna, hogy lássam. Mintha dicsekedni akartál volna, az orrom alá dörgölni, kiélvezni a diadalodat. De az is lehet, hogy az ő fejéből pattant ki az ötlet, hogy égve hagyja az összes lámpát, hadd lássam. Végtére is az ő győzelme volt. Mint táncosok a színpadi rivaldafényben: te neveltél, ő mosolygott, és senkinek se tűnt föl a hiányom, mert máris elfoglalták a helyemet, mintha eleve ott se lettem volna.

Kivéve, hogy nem színpadon álltatok, hanem egy ház nappalijában, mely eredetileg az én otthonom volt.

Tudnom kell: láttál engem? Föl akartál dühíteni?

Sok-sok szeretettel:

E. V.

ALEX

A haja sötétbarna. Nagyjából. Sötétbarna, mely fokozatosan kivilágosodik, úgyhogy mire a szemed a végéhez ér, majdnem szőke. Ombre. Enyhén hullámos, alig észrevehetően, az ember nem is tudja, tényleg hullámos-e, vagy csak szélfúttá a vállára hulló haj. Barna haj a barna szemhez, mely mintha színét váltaná, mennél tovább bámulom. Egyedül érkezik, tartja az ajtót egy muzeális párnak, akik a túlértékelt Ugg csizmája nyomában járnak. Félreáll, és megvárja, míg leültetik őket, bár egyértelmű, hogy ő érkezett először. Ott áll a bejáratnál, magabiztosan, ugyanakkor valahogy bizonytalanul. Öntudatos a tartása, kihúzza magát, semmi mocorgás vagy rángás, egyszerűen vár a sorára.

De a tekintete üres.

Sose láttam még errefelé, de már évek óta várom, hogy megérkezzen.

Mikor rá kerül a sor, az ablak mellett kap helyet, ahonnan ő is nézheti, ahogy ugyanazok a kiszámítható vendégek jönnek és mennek, jönnek és mennek. Bár számára nyilván nem kiszámíthatóak. Nézem, ahogy kibújik a fekete-fehér kockás, rövid, dupla soros kabátból. Moarés fekete sapkát visel. Leveszi, és ledobja egy üres barna padra a vászontáskája mellé. Aztán letekeri nyakáról a kötött sálát, és azt is a padra dobja. Törekeny, de nem olyan, mint azok a csontkollektív modellek, akiket a divatmagazinokon látni a közértpénztárnál. Nem hajszálvékony, de karcsú testalkatú. Inkább alacsony, mint magas, inkább sovány, mint nem. Ugyanakkor mégsem alacsony, se nem sovány. Csak átlagos vagy *normális*, mondanám én, bár ezek a szavak sem illenek rá kicsit sem.

A kockás kabát, a sapka és a sál alatt farmert visel Ugg csizmával. Meg kapucnis fölsőt. Kéket. Zsebbel.

Odakint elkezdődött a nap. Egy újabb borús nap. Levelek hevernek a járdán, töredezett, szétmálló levelek, és estére a fán maradt testvéreik is csatlakoznak hozzájuk, ha a nyugati szélen múlik. Ott csapkod a vörös téglás épületek sarka körül, besurran a tarka napellenzők alá, meglapul, és várja a megfelelő alkalmat, hogy elcsenye az emberek sapkáját, vagy papírdarabokat csórjon kesztyűs kezükből.

Eső nem fenyeget. Egyelőre legalábbis nem. De a telet megelőlegező hideg és szél sokakat otthon marasztal.

Kávét rendel. Ül az ablaknál, kortyolgat a diszkont kerámiabögréből, és nézi az elé táruló látványt: téglapalotákat, színes napellenzőket, lehullott leveleket. Innen nem látni a Michigan-tavat. De az emberek szeretnek az ablaknál ülni és ábrándozni. Ott van valahol a Michigan-tó keleti partja. Harbor Countrynek hívják a vidéket, egy sor kis vízparti várost hetven-akárhány mérföldre Chicagótól, és ez a hetven-akárhány mérföld valamiképp ugyanannyi, mint három állam; mintha egy másik világ lenne. Akárhogy is, a kuncsaftjaink többsége onnan jön, Chicagóból. Néha Detroitból, Clevelandből vagy Indianapolisból. De leginkább Chicagóból. Hétvégi kiruccanásra, mert nincs itt semmi, ami két napnál tovább lekötne valakit.

Ám ez is leginkább nyáron van, amikor jönnek az emberek. Ilyenkor nem jön senki. Senki, csak ő.

Kávézónk elég messze esik a frekventált útvonalaktól, itt, a város szélén a boltokat és az éttermeket lakóházak váltják föl. Változatos összeállítás, tényleg, egy szuvenírbolt északra, egy panzió délre. A kockaköves utca túloldalán egy pszichológus rendelője után családi házak következnek. Társasházak. Benzinkút. Egy másik szuvenírbolt, mely tavaszig zárva tart.

Elmegy mellettem az egyik pincérnő, csettint az ujjával az orrom előtt.

– Kettes asztal – mondja. Pirosnak hívom. Nekem ők csak becenevek: Piros, Copfos, Fogszabályzós. – Le kell takarítani a kettest.

De nem mozdulok. Tovább nézem a lányt. Neki is kitalálok egy nevet, úgy érzem, így helyes.

Bámul ki az ablakon, légvárat épít. Ábrándozik. Nagy szó, tényleg, hogy történik valami szokatlan nálunk, ahol amúgy soha semmi nem történik. Ha Nick vagy Adam itt lenne, és nem mentek volna el főiskolára, most föl hívnám őket, és mesélnék a lányról, aki ma megjelent. Mesélnék a szeméről, a hajáról. Ők pedig a részletekről faggatnának: hogy tényleg más-e, mint a tizenkettő egy tucat lányok, akiket nap mint nap látunk, akiket első osztályos korunk óta ismerünk. És azt mondanám nekik, hogy igen.

Nagyanyámat – aki szintén barna volt, bár én életemben nem láttam, csak fátyolszerű, szürke hajjal – nagyapám Cappuccettának hívta. Ez a becenév a kapucinus szerzetesekkel kapcsolatos; valahogy úgy magyarázta nagyapám, aki olasz volt, hogy a csuha, melyet viseltek, hasonlított a kávéra. Legalábbis ezt mondta Nagyapa, amikor nagyanyám szemébe nézett, és Cappuccettának nevezte.

Ami engem illet, egyszerűen tetszik a hangzása. És jól illik a lányra, a barnás hajára, a titokzatosságra, ami beburkolja, mint egy barátcsuha kámzsája. Ám én nem iszom kávé, így inkább karcsú csuklójára siklik a szemem, egy gyöngy karkötőre, mely láthatóan kicsi még az ő keskeny kezére is. Megfeszül, a krémszínű gyöngyök közt kilátszik a gumi. Vörös nyomot hagy a bőrén, úgy képzem. A gyöngyök megkoptak, kezdik elveszíteni fényüket. Figyelem, ahogy szórakozottan cibálgatja a gumit, elemeli a bőréből, aztán hagyja visszapattanni. Szinte megbabonáz ez az egyszerű mozdulat. Egy darabig bámulom, nem bírom levenni a szemem a karkötőről és a könnyed kezéről.

Ekkor ugrik be: nem Cappuccettának, inkább Gyöngynek fogom nevezni.

Gyöngy.

Ekkor érkezik meg egy csoport templomlátogató, ugyanazok, akik minden héten nagyjából ebben az időben betérnek. Elfoglalják a szokásos asztalukat, egy nagy négyszögleteset, mely körül mind a tízen elférnek. Kannákban kávé kapnak – az egyik csökkentett koffeines, a másik normál –, bár senki se kérte. Csak feltevés. Mert ezt csinálják minden vasárnap délelőtt: körbeülik ugyanazt az asztalt, és lelkesen beszélnek olyan dolgokról, mint *misék*, *lelkészek* és *a Szentírás*.

Copfos pincéző eltűnik három egymást követő cigarettaszünetre, úgyhogy amikor visszajön, bűzlik, mint egy dohánygyár, sárgás fogakkal és nagy sóhajjal söpör be a köténye zsebébe egy újabb siralmas borralalót. Egy-ötven, csupa negyeddollárosban.

Elnézést kér, és eltűnik a mosdóban.

A kávézóban eluralkodik a szokványos zsongás, bár most, hogy Gyöngy is a helyiségben van – az ombre hajú hölgy az ablaknál, aki a tarka házakat meg a vörös téglás épületeket bámulja az utca túloldalán –, a helyzet kicsit sem szokványos. Enni kezd a tányérról, melyet elé tesznek: rántotta, mellette vajban és eperdzsemben fuldokló angol muffin. Újabb bögre kávé két lötytyintés tejszínnel, és megszórva egy tasak cukorpótlóval, a rózsaszín porral, melyet még csak föl se kever. Csak bámulom, képtelen vagyok levenni a szemem a kezéről, ahogy ajkához emeli a bögrét, és szűröcsöl belőle.

Priddy éles, fémes hangja riaszt fel a tűnődésből, nevemen szólít.

– Alex – mondja, és megfordulva látom, hogy hosszú, narancsvörösre festett körmű ujját begömbítve maga mellé rendel. Előtte, a vitrinen, papírdoboz és műanyag pohár üdítővel. A dobozban egy BLT szendvics hegynyi sült krumplival és savanyúsággal. Mindig ugyanaz. Nem vállalunk házhoz szállítást, de Ingrid Daubénak igen. És ma rajtam a sor, hogy elvigyem neki. Általában örülök, ha átugorhatok Ingridhez – kis változatosság a napi rutinban –, de ma nem. Ma inkább maradnék.

– Én? – kérdezem bután, és Priddy közli, hogy:

– Igen, te, Alex. Te.

Nagyot sóhajtok.

– Vidd át Ingridnek – mondja Priddy, semmi *légy szíves* vagy *köszönöm*, ez inkább parancs. – Eredj!

Egy másodperc törtrészéig még bámulom az ombre hajú nőt – Gyöngyöt –, miközben Piros arra jár, és harmadszor is újratölti a bögréjét.

Gyöngy már egy órája itt van, talán kettő is, és noha már rég befejezte az evést, nem mozdul. Az üres tányért elvitték, annak is jó harminc perce, hogy Piros letette a számlát az asztalra, a kávésbögre mellé. Háromszor is megkérdezte, kér-e még valamit, de a lány csak a fejét rázta, és azt mondta, nem. Piros kezdi elveszíteni a türelmét, alig várja, hogy bezsebelhessen egy újabb nyamvadt borraivalót, amit majd később fitymálhat, ha Gyöngy végre szedi a sátorfáját. De nem szedi. Ott marad az ablakban, néz kifelé, kortyolgatja a kávé, és láthatóan nem áll szándékában távozni.

Azt mondom magamban, sietni fogok. Hogy visszaérek, mielőtt elmegy.

Miért? Nem tudom, miért. Valamilyen okból szeretnék itt lenni, mikor elindul, nézni, ahogy fölhúzza a fekete sapkát a fejére, elfedi az ombre haját. Nézni, ahogy nyaka köré tekeri a sálát, és megragadja a vászontáskát. Látni, ahogy belebújik a kurta, kockás kabátba. Látni, ahogy föláll a székből, látni, merre megy.

Sietek, mondom magamban, visszaérek, mielőtt elmegy. Elismétlem még egyszer. Ha ügyesen időzíték, talán épp akkor indul útnak, amikor visszatérek – miután átvittem az ebédet Ingridnek. Talán.

Tartom neki az ajtót. Azt mondom: *További szép napot!*

Megkérdezem a nevét. Új a városban? – ezt is.

Talán. Ha jól időzíték.

Meg persze ha nem leszek nyúl, amire pedig igen jó esély van.

Nem vacakolok kabáttal erre a kis útra az utca túloldaláig. Megragadom a dobozt meg a poharat, és az üvegajtót a hátammal tolva kisurranok a bejáraton. Majdnem kiszedi a dobozt a kezemből a szél, és arra gondolok, ilyenkor szeretném, ha lenne hajam. Sokkal több hajam, mert a kurta kadétfrizura nemigen védi a hidegtől a kobakom meg a fülem. Egy sapka is fölférne, meg a kabátom. Ehelyett a kávézóbeli egyenruhámat viselem, olcsó Gatsby-nadrágot fehér inggel és fekete csokornyakkendővel. Szánalmas az egész, olyasmi, amiben nem szívesen mutatkozik az ember nyilvánosan. De Priddy nem kíváncsi a véleményemre. Lobog az ing ujjá a szélben, megreked a levegő a poliészter kelme alatt, fölfújja, mint egy ejtőernyőt vagy egy születésnapifutit. Hideg van idekint, nem lehet több ötfokosnál a levegő. A szél egy másik történet. A hideg szél. Közismerten erről fog beszélni mindenki a következő négy hónapban. Még csak november van, de a meteorológusok máris hideg téllal riogatnak, a leghidegebbel emberemlékezet óta, fagyokkal, rekordszéllel és bőséges hóval.

Ilyen a tél Michigan államban, az ég szerelmére! Mi ebben az új?

Ingrid Daube egy Cape Cod-stílusú házban lakik az utca túlsó oldalán, pont a kávézóval szemben, egy kis Cape Codban az 1940-es vagy 50-es évekből. Világoskék épület sötétkék zsalugáterekkel, a tető majdnem olyan magas, amilyen széles. Jó kis ház, szép kis ház. Ómódi és idillikus, leszámítva a főutca nyüzsgését, bár az évnél ebben a szakában kicsit sem nyüzsg. Csendes. Ingrid emeleti tetőablakán át madártávlatból látni a kávézót, és most is ott áll az ablakban, mint egy kísértet, a szeme engem figyel, míg megvárom, hogy elhaladjon egy autó, és átkocogok az úton. Int az üveg mögül. Én is intek neki, és nézem, ahogy eltűnik.

Mászni kezdek a széles, fehér elülső verandára vezető lépcsőn, és ekkor nyikorgó zsanér éles csikorgását hallom, amit egy hálós ajtó csapódása követ a szomszéd házból, egy kis kék házból, melyben a városi pszichológus, dr. Giles rendelőt alakított ki. Nincs még egy éve, hogy megnyitott. Odanézek, és látom, hogy az ajtóban áll, elbúcsúzik egy klienstől, majd jobbra-balra néz az utcán – zsebre dugott kézzel –, mintha várna valakit. Vajon megöleli? Majdnem biztos vagyok benne, hogy igen. Fél karral, zavartan, mert ezt nem kellene mindenkinek látnia. Ettől kínos az egész. Megnézi az óráját. Jobbra néz, balra néz, végig az utcán. Valaki késik, és dr. Giles nem szeret várni. Úgy tűnik, bosszús, amiért megváratják. Látom az összehúzott szemén, az egyenes tartásán, azon, ahogy összefonja a karját.

Kicsit sem kedvelem a fickót.

A távozó kliens csuklyát húz a fejére, egy vastag, fekete parka szőrrel szegélyezett kapucniját, bár nem tudnám megmondani, hogy azért-e, mert fázik, vagy azért, hogy ne ismerjék föl. Nem

tudom. Sose látom az arcát, mielőtt sietősen elindul az utcán az ellenkező irányba. Nem látom, viszont hallom. A fél város hallja. Hallom, hogy sír, fél tömbbel odébb is hallani a feldúlt zokogást. Megríkatta. Dr. Giles megríkatta a lányt. Már csak ezért sem kedvelem a pasast.

Kész botrány kerekedett, amikor dr. Giles megnyitotta a rendelőjét a kis kék házban. Botrány, mert a városi hölgyek rákaptak, hogy a kávézóban lebzseljenek, vagy föl-alá sétálgassanak az utcán, hogy lássák, a város mely lakói járnak dilidokihoz, és találgassák, miért. Ez a legutálatosabb a kisvárosi létben: ott nincs olyan, hogy magánszféra.

A mienk tényleg a kisváros mintapéldánya. Van egy szál közlekedési lámpánk és egy városi részegünk, és mindenki tudja, hogy ki az: az apám. Mindenki pletykál. Tényleg nincs jobb dolgunk, mint a busz alá lökdösnünk egymást. Így hát azt tesszük.

Ingrid kinyitja az ajtót, mielőtt kopognék. Kinyitja, és én belépek, közben letörlöm a lábam a fonott lábtörőn. Mosolyog. Ingrid nagyjából annyi idős, mint anyám lenne, ha még itt lenne. Senki ne értse félre, anyám nem halt meg (bár néha azt kívánom, lenne inkább halott), egyszerűen nincs *itt*. Ingrid haja rövidre van vágva, mint sok negyven-ötven éves nőnek, színe, mint a nedves homok. Barátságos a tekintete. Kedves a mosolya, kedves, de szomorú. Nincs ember a városban, aki rosszat tudna mondani Ingridről, annál inkább a rossz dolgokról, melyek vele történtek. Erről beszélnek. Ingrid élete maga a tragédia. Elbánt vele a sors, az már biztos. Ő az, akit mindenki sajnál a városban; egy ötvenéves asszony, aki fél kilépni a házából. Pánikrohamot kap, ha mégis megpróbálja: mellkasi nyomás, légzési nehézségek. Saját szememmel láttam. Nem ismerem a története részleteit, igyekszem nem beleütni az orrom mások dolgába, de szemtanúja voltam, amikor bepakolták a mentőbe és elvitték a kórházba, amikor azt hitte, menten meghal. Kiderült, hogy minden rendben. Teljesen rendben. Csak egy hétköznapi agorafóbiás eset. Mintha olyan hétköznapi lenne, hogy egy ötvenéves asszony bezárkózik a házába, mert halálosan retteg a kinti világtól. Semmiért nem megy ki a házból, nem hozza be a postát, nem locsol meg egy virágot, nem húz ki egy gázt. A falakon belül teljesen rendben van, ám azokon kívül egészen más a helyzet.

Mindennek ellenére Ingrid nem bolond. Ugyanannyira normális, mint a legtöbben erre felé.

– Szia, Alex – mondja, és én azt felelem:

– Helló.

Ingrid úgy öltözik, ahogy az egy ötvenéves asszonyhoz illik: élénk narancssárga szvetterszerűség és fekete kötött nadrág. A nyakában lánc medállal. A fülében kis bedugós fülbevaló. A lábán balerinacipő.

Megfordulok, mielőtt becsukhatná az ajtót, és gyorsan visszanezdek. A kávézó utcafronti ablaka mögött ott látom a lányt, Gyöngyöt, bár részben eltakarja a tükörképe mindannak, ami az utca innenső oldalán van. Az üveg összemossa, mi van kint és mi van bent, nem csoda, hogy néha a madarak fejjel nekirepülnek, és holtan zuhannak a porózus betonra.

De mégis, a fák sátorán és az üveglapon kirajzolódó külvilágon keresztül látom őt.

Gyöngyöt.

Szeme kinéz az ablakon, de nem énrám. Követem a tekintete útját egy tábláig, mely csavart karon lóg a szomszéd házon: dr. PhD Giles, pszichológus. És ott áll ő, dr. Giles, a rövidre nyírt, sötét hajával és ápolt megjelenésével, és türelmetlenül várja, hogy megérkezzen a következő betege.

Akármi legyenek, ha nem őt nézi az a lány.

Időpontja van dr. Gilesnál? Talán. Talán erről van szó. Figyelmem más irányt vesz, de nem annyira, hogy ne gondolnék a hajára vagy a szemére, mert gondolok. Ami azt illeti, magam előtt látom minden pislogásnál.

Ingrid behajtja az ajtót, és azt mondja:

– Bezárnád?

Ingrid házát kicsinek lehet mondani, de egyetlen embernek több mint megfelelő. Lábammal belököm az ajtót, elfordítom a zárat, és beviszem Ingrid ebédjét a konyhaasztalra. A márvány munkalapon kartondoboz, mellette kis köteg könyv. Valamint késkészlet, egy profi szintű szakácskés, azzal vágta föl a ragasztószalagot a csomagon.

Be van kapcsolva a tévé, egy kis lapos képernyős készülék, melyet Ingrid nem néz, de biztosra veszem, hogy hallgatja, és gyanítom, a képernyőn szereplő színészek és színésznők hangja azt az érzetet kelti benne, hogy nincs egyedül. Hogy van itt valaki, még akkor is, ha ez csupán szemfényvesztés. Becsapja magát. Magányos dolog lehet, ha valaki nem bír kimenni az otthonából.

A ház egyébként csendes. Valamikor réges-rég gyerekek lármáztak, lépések dübörögtek itt, de már nem. Elmúltak ezek a zajok.

– Szívességet szeretnék kérni tőled, Alex – mondja Ingrid, és elfordítom a szemem valami hölgyről a tévé képernyőjén. Ingrid otthona ragyogó fehér: fehér falak, fehér szekrények. A pácolt deszkapadló ellenben olyan sötét, hogy az már szinte fekete. A bútorok és a berendezés visszafogott, csupa semleges és szürke árnyalat, nem sok műtűrke meg kiegészítő, ellentétben a mi otthonunkkal; amilyen hörcsög típus Fater, nem tud megválni semmitől. Nem arról van szó, hogy többévnnyi szemét tornyosulna a nappalink közepén, és kóbor macskák üzekednének minden résben, és élő meg holt, elvadult kismacskák hemzsegnének mindenütt. Nem, nem erről van szó. Fater nem olyan, mint az elrettentő esetek a tévében. De érzelgős, képtelen megválni az általános iskolai bizonyítványaimtól és a tejfogaimtól. Gondolom, ennek örülnöm kellene. A lelke mélyén, azt hiszem, örülök is.

Ugyanakkor fájdalmasan emlékeztet arra, hogy Faternak rajtam kívül nincs senkije ezen a világon. Mi lenne vele, ha elmennék?

– Összeírtam, mit kell vásárolni – mondja Ingrid, és mielőtt folytatná, hogy „Megteszed?”, rávágom:

– Hogyne. Holnap, oké?

Azt mondja, igen.

Ingrid konyhaablakából jól belátni egyenesen dr. Giles rendelőjébe. Ingrid háza az övé fölött van, és az ablak szöge ideális. Nem sokat, de mégis: látni. Miközben Ingrid keres a tárcájában két húszdollárost, és odaadja, valami árnyékszerű, halvány dolgot látok, igazából csak alakok mozgását az üveg mögött. Van ott valaki. Meresztem a szemem, de nem sokáig. Nem lehet. Nem akarom, hogy Ingrid valami kukkolónak tartson. Ehelyett a szemébe nézek, zsebre vágom a két húszdollárost, és azt mondom, holnap reggel elmegyek. Holnap reggel elmegyek neki a közértbe. Már sokszor megtettem.

Átveszem a listát, elköszönök és indulok.

Abban a pillanatban, amikor elhagyom a házat meg a széles veranda lépcsőjét, és lelépek a járdára, meglátom, hogy a kávézó ablaka üres.

Eltűnt a lány.